

Ἑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ἑ

Ἡ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Β. Μεταλλίου τῆς λογοτεχνίας κατὰ τὴν τρέχουσαν διετίαν ἐξελέξεν προέδρον τὸν κ. Ἀγγελον Βλάχον, ἐπρότεινε δὲ ὡς ἀντικαταστάτην τοῦ παραιτηθέντος μέλους κ. Ἀνδρεάδην τὸν κ. Ἀριστ. Κουρτίδην. Κατὰ τὸν νόμον ἡ ἐπιτροπὴ κρίνουσα τὰ κατὰ τὴν διετίαν 1914 καὶ 1915 ἐκδοθέντα καὶ ἐκδοθησόμενα λογοτεχνικά ἔργα, ἦτοι ποιήματα, δράματα καὶ διηγήματα, θ' ἀπονείμῃ τὸ μεταλλίον καὶ τὸ ἐκ 2 χιλ. δραχμῶν ἑπαιθὸν εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον—κατὰ τὸν νόμον—μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς διετίας ὄχι μόνον προσέχει λόγῳ ἔσωτερικῆς μορφῆς, ἀλλὰ καὶ τείνει νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν, νὰ ἐξευγενίσῃ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ ἔθνη καὶ ἰδεώδη. Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ ἐκδοθῇ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1916.

—Ἡ προτομὴ τοῦ κ. Βενιζέλου, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐτοιμὴν εἰς Παρισίους ὁ κ. Κ. Δημητριάδης, ἠγοράσθη ὑπὸ πεντε Ἑλλήνων καὶ θὰ προσφερθῇ ὡς δῶρον εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν Οἱ πέντε οὗτοι Ἕλληνες εἶναι οἱ κ. κ. Ἀθ. Βαλλιάνος, Δ. Θεοφιλάτος, Δρακούλης, Ν. Ἀμπατιέλος καὶ Π. Καραπάνος. Ὁ καλλιτέχνης ἐνομάζει καὶ μικρὰ ἀντίτυπα τῆς προτομῆς, τὰ ὅποια θὰ σταλοῦν εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικά κέντρα.

Ὁ κ. Δημητριάδης εἶναι ἤδη πολὺ ἀπασχολημένος μὲ Βασιλικὰς καὶ πριγκιπικὰς προτομάς, τὸν πλεῖστον ὅμως καιρὸν τοῦ ἀπορροφᾷ ἡ μεγάλη γλυπτικὴ σύνθεσις τοῦ μνημείου τῆς ἑκατονταετηριδος τῆς Παλιγγενεσίας μας.

—Ὁ ἐν Παρισίοις ἀπὸ ἐτῶν διαμένων κ. Κ. Ράδος τοῦ ὁποίου κ' ἐδῶ αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ ἱστορικαὶ ἐργασίαι εἶχαν ἐκτιμηθῇ τόσον, ἔτυχεν εἰς τὴν Σορβὼν τῷ βαθμῷ τοῦ διδάκτορος, μὲ τὴν τιμητικὴν προσωνυμίαν «ἐντιμότατος», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν ἀνώτατον βαθμὸν διακρίσεως. Ὁ κ. Ράδος παρουσίασεν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ συνεδρίᾳ δὺο μελέτας του νέας, τὴν μίαν περὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Ναυτικοῦ καὶ τὴν ἄλλην περὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν πόλεμον τῆς Κριμαίας.

Ἡ συζήτησις, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος οἱ καθηγηταὶ Ζιράρ καὶ Ντίλ, διήρκεσε τρεῖς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ κ. Ράδος ὑπεστήριξε καὶ προφορικῶς τὰ θέματά του, μεθ' ὃ τῷ ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς ἐν μέσῳ γενικῶν ἐπιδοκιμασιῶν τῆς σχολῆς.

—Ἀναχωρεῖ ποσοσχεῶς εἰς Παρισίους ὁ γλύπτης κ. Θ. Θωμόπουλος ὅπως χύσῃ εἰς χαλκὸν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Χαριάου Τρικούπη.

—Ἡ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν διηγημάτων κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου, προέδρου, Ι. Δαμβέργη εισηγητοῦ, Α. Κουρτίδου, Μ. Βολονάκη καὶ τῶν ταγματάρχων κ. κ. Ρακτιβάν καὶ Ἐξαδακτύλου ἐδημοσίευσεν τὴν κρίσιν τῆς.

Ὑπεβλήθησαν ὑπερδιακόσια ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀκτὼ ἔτυχον βραβεῖον 400 δραχμῶν, δέκα ἐπαίνου 200 δραχμῶν καὶ ὀκτὼ εὐφήμου μνείας ἄνευ χρηματικοῦ ἐπιδόματος.

Τὰ βραβευθέντα καὶ ἐπαινεθέντα εἶναι τὰ ἑξῆς.

Βραβεῖα. 1) Τὸ Εὐαγγέλιον, Θρ. Ζωϊοπούλου, 2) Ζήτω ἡ Πατρίδα! Ἀγγέλου Εὐαγγελίδου (Τανάγρα), 3) Παρών! Δ. Γρ. Καμπούρογλου, 4) Στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδος, Νεοκόσμου Γρηγοριάδου, 5) Τὸ Πολυβόλον, Ἡλ. Βουτιερίδου, 6) Ἐφοδὸς Λοχίου, Ἀγγ.

Εὐαγγελίδου (Τανάγρα). 7) Χριστοῦγεννα στρατιῶ του, Θρ. Ζωϊοπούλου, 8) Ἡμέρωμα Τούρκου, Ἀγγ. Εὐαγγελίδου (Τανάγρα).

Ἐπαινοί. 1) Πῶς πήραμε τὰ Βοδενά. Νεοκόσμου Γρηγοριάδου, 2) Διπλοσκοπός. Αἰμ. Βεάκη, 3) Προσκύνημα Χριστογεννῶν, Ἀγγ. Εὐαγγελίδου (Τανάγρα), 4) Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Θρ. Ζωϊοπούλου, 5) Δύο εἰδὼν παλληκαριά, Ἀγγ. Εὐαγγελίδου (Τανάγρα), 6) Ζήτω ὁ Στρατός! Ἀνδρ. Πρίντζη, 7) Φωτογραφία ἀδελφῆς, Ἀγγ. Εὐαγγελίδου (Τανάγρα) 8) Στὸ μαρτύριον. Νεοκόσμου Γρηγοριάδου, 9) Αἰχμάλωτος, Θρ. Ζωϊοπούλου, 10) Ἐκδίκησις φαντάρου. Ἀγγ. Εὐαγγελίδου (Τανάγρα).

Εὐφημος μνεία. 1) Τὰ τρία βασιλόπουλα, 2) Οἱ Νεοσύλλεκτοι, 3) Δάφνες καὶ λεμονάνθια, 4) Ἀναγνώρισις, 5) Ἀπὸ τὸ θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, 6) Γιὰ τὴν Πατρίδα, 7) Ἡ καρδιά τοῦ Πέτρου, 8) Ὁ μικρὸς ἐθελοντής.

Τὰ βραβευθέντα διηγήματα ἀνήκοντα πλέον εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν θ' ἀποτελέσουν τὸν πρῶτον τόμον τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ στρατιώτου» τῆς ὁποίας ἀθλοθέτης εἶναι ὁ κ. πρωθυπουργός. Τὰ βιβλία θὰ διαγέμονται δωρεάν εἰς τοὺς στρατιώτας.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶχε ὑποβάλῃ καὶ ὁ κ. Νιβάρνας τὴν «Ἐκδίκησιν τοῦ Πέτρου Γιούση» ἣτις κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως, ἀπερρίφθη Ἐννοεῖται ὅτι εἶναι τὸ μόνον θῦμα τῆς ἀφελείας, διότι ἐκ τῶν δοκίμων διηγηματογράφων μας οὐδεὶς ἄλλος μετέσχε τοῦ διαγωνισμοῦ. Διὰ τὰς δὲ ἀνετέθη εἰς αὐτοὺς ἡ συγγραφὴ διηγημάτων τὰ ὅποια πάντως θὰ ἦσαν ἀριώτερα τῶν ἐγκριθέντων, ἂν ὄχι ὧλων, τοὺλάχιστον τῶν περισσοτέρων; Ὅπως δηλαδὴ ἐγένετο μὲ τοὺς συνθέτας στρατιωτικῶν ἀσμάτων.

Ἐκ τῶν βραβευθέντων ὁ κ. Γρηγοριάδης εἶναι λόχαγός. Ὁ κ. Καμπούρογλος εἶχε ὑποβάλῃ δύο διηγήματα, ἀλλὰ τὸ ἐν μόνον ἐνεκρίθη.

—Ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν συνεστήθη πολυμελὲς ἐπιτροπὴ ἐκ Μακεδόνων ὅπως συλλέξῃ Πανελληνίους ἐράνους ἐπὶ ἐν ἔτος διὰ τὴν ἀνέγερσιν μεγαλοπρεποῦς μνημείου ὑπὲρ τῶν πεσόντων κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κιλκίς. Εἰς τὸ μνημεῖον θὰ χαράχθουν τὰ ὀνόματα ὧλων τῶν πεσόντων.

—Ὁ κ. Φιλαδελφεὺς προέτεινεν εἰς τὴν πόλιν Πρεβέζης ὅπως ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἀρχαίας Νικοπόλεως πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐνδόξου μάχης τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1912 καθ' ἣν ἠλευθερώθη ἡ Πρέβεζα, ἀνεγερθῇ ἀναμνηστικὸν μνημεῖον.

—Ὁ κ. Θεοφ. Δημητρίου ἐφιλοτέχνησεν κατὰ παραγγελίαν τὰς προσωπογραφίας τῶν θανόντων ἐν πολέμῳ στρατιωτικῶν ἰατρῶν Πρασσᾶ καὶ Ἀσκημῆς, αἵτινες θὰ ἀναρτηθῶσιν εἰς τὸ Β'. στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον.

—Τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ ἀνοίξῃ ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ ἡ Καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τοῦ «Καλλιτεχνικοῦ Συλλόγου». Θὰ διαρκέσῃ ἕνα μῆνα καὶ θὰ περιλάβῃ περὶ τὰ 300 ἔργα.

* *

Οἱ καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ τῆς Πετροπολέως μετεφέρθησαν διὰ τὸν φόβον τῆς Γερμανικῆς προελάσεως ἐκ Νίου—Νοβογρόδ. Ἐπίσης μετεκομίσθησαν καὶ τῶν ἐντὸς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Ταυρίδος θησαυ-

ρῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκεται τὸ Μουσεῖον τῆς γλυπτικῆς. Ἐπίσης αἱ ἀρχαιότητες τοῦ «Ἐρημητηρίου» μετεφέρθησαν.

—Τὸ Τουρκικὸν ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀναθέσῃ εἰς Γερμανοὺς Καθηγητὰς δεκατέσσαρας ἔδρας τοῦ ἐν Κων)πόλει Πανεπιστημίου. Εἰς τοὺς ξένους καθηγητὰς θὰ παρασχεθῇ ἀνάλογος προθεσμία πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Τουρκικῆς γλώσσης.

—Ἡ Τουρκία, ἡ ὁποία δὲν εἶναι πλουσία φιλολογικῶς, ἔσχε μεγάλας ἀπωλείας ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Τρεῖς συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ τῆς ἀπέθανον, ὁ Ἀχμέτ Μιντζάι, ὁ Ἐκρέμ καὶ πρὸ τινος ὁ Τεβφίκ Φικρέτ. Ἐκ τῶν τριῶν, ὁ τελευταῖος ἦτο ὁ νεωτεριστικώτερος, καὶ τὸν ὠνόμαζαν ὄχι ἀδίκως «σετσεστιονιστὴν τῆς Τουρκικῆς λυρικῆς ποιήσεως». Ὁ Τεβφίκ Φικρέτ ὑπερῆεν εἰς τὸ ἔργον του ἐπαναστάτης. Ἐξήτει τὸ ὕλικόν τῆς ποιήσεως του κατὰ προτίμησιν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, ἐτραγουδοῦσε τὰς λύπας καὶ τὰς χαράς, τὰς φροντίδας καὶ τοὺς πόνους τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ. Ἦτο καὶ πατριωτικὸς ποιητὴς, τὰ τραγούδια του δὲ ἦσαν λαϊκά.

—Τὸ πνεῦμα τοῦ θετικισμοῦ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἐξετόπισε τὰς κλασικὰς σπουδὰς ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ σχολικὰ προγράμματα. Ἦδη ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν κλασικῶν σπουδῶν, ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι εἰς τὴν Γερμανικὴν Culture δέον νὰ ἀντιταχθῇ ἡ Ἑλληνολατινικὴ μόρφωσις. Ἐπίσης πάντες οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὑπερφύονται ἤδη τῆς κλασσικῆς σπουδῆς.

* *

· Ἐλθὼν κατόπιν ἀπελάσεως ὑπὸ τῆς Αὐστρίας ὁ Σέρβος βιολιστὴς καὶ καθηγητὴς τοῦ Ὁδείου Πράγας κ. Στέφανος Στογιάνοβιτς, ἔδωσε εἰς τὸ Ἀγκλιόν συναυλίαν. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε τὸ Κονσέρτο τοῦ Μπρούχ, τὴν φαντασίαν τοῦ Φάουστ τοῦ Βενιάφσκι τὴν «Romance» τοῦ Σβέντσεν, τὴν «Ballade» τοῦ Υιευτεμπερ καὶ Σερβικὰ ἄσματα. Ὁ νεαρὸς βιρτουόζος ἐξετέλεσε καὶ τὴν ὁραίαν σύνθεσιν τοῦ κ. Ξανθοπούλου «Tristes pensées». Ὁ κ. Στογιάνοβιτς ἔχει παίξῃ εἰς τὸ Παρίσι καὶ τὸ Βερολῖνον ἐπιτυχῶς.

—Ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἑλβετίας μετὰ τοῦ χορευτικοῦ ἐπιτελείου τῆς ἡ διασκημοῦς Ἀμερικανὸς χορεῖτρια κ. Ἰσαδώρα Δούγκαν, ἥτις ἐφόρσε καὶ πάλιν τὸ ἀρχαῖον Ἑλλήν. ἔνδυμα.

—Ὁ καθηγητὴς τῆς Βυζ. μουσικῆς κ. Ψάχος περιώδευσεν ἀνά τὴν Γορτυνίαν πρὸς συλλογὴν Γορτυνιακῶν δημοδῶν ᾠμάτων, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του κ. Παπᾶ. Συνέλεξεν 110 ᾠσματα ποικίλης φύσεως, δηλ. ἠρωϊκὰ, κλέφτικα, ἐπιτραπέζια, χορευτικὰ, γαμήλια, παίγνια, κ. λ. π. Εἶναι δὲ πολύτιμα διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἐν Γορτυνίᾳ σῶζονται ἄφθονα ὅλα τὰ εἶδη τῶν δημοτικῶν ᾠμάτων, ὧν ἡ ἀξία εἶνε μεγίστη ἀπὸ ἀπόψεως μῆλου· ἰδίᾳ δὲ ρυθμοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἀπαντα τὰ εἶδη συναντῶνται.

—Εἰς τὴν Γερμανίαν καταβάλλονται προσπάθειαι ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας οἱ καλλιτέχναι τῆς σκηνῆς. Ἐν Βερολίῳ τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου «Λέσιγγ» καὶ τοῦ θεάτρου τῶν «Καλλιτεχνῶν», τῶν δύο μεγαλύτερων φιλολογικῶν θεάτρων ἀνέλαβεν ὁ ὀνομαστός σκηνοθέτης Μπαρνόφσκι. Τὸ θέατρον «Λέσιγγ» ἤρχισε μὲ τὸν «Πιέρ-Γκόντ», τοῦ Ἴψεν, τοῦ ὁποίου θὰ δοθῇ καὶ ἄλλα ἔργα, ἐν οἷς καὶ

Ἡ Γαλλὶς ἀοιδὸς Yvette Guilbert

ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Γαλλὶς αἰσός. Πρῶτον νέον ἔργον θὰ παιχθῇ ἡ «Κωμωδία τῶν λόγων» τοῦ Αὐστριακοῦ Σνίτσελερ. Εἰς ὅλα τὰ ἔργα αὐτὰ πρωταγωνιστεῖ ὁ Μπάσσερεμν. Τὸ θέατρον τῶν Καλλιτεχνῶν ἤρχισε μὲ τὸν «Βασιλέα Σολομώντα» τοῦ Χάρδ. Θὰ παιχθῇ ὁ «Γκαίτς Φὲν Μπερλίιγκεν» ἠρωϊκὴ τραγωδία τοῦ Γκαίτε, ἡ «Στέλλα» τοῦ ἰδίου, τὸ «Πρὸς τὴν Δαμίσκον» τοῦ Στρέιτεργ, ὁ «Βασιλεὺς» τοῦ Μπίορνσον, καὶ τὸ «Ἅγιον πνεῦμα» τῆς πολυμῆρας Δανίδος συγγραφέως Κάριν Μιχαέλη, τὸ ὁποῖον θὰ προκαλέσῃ ζωντὸν ἐνδιαφέρον.

—Ἡ «Γαλλικὴ κωμωδία» ἤρχισεν μὲ τὸν «Πειρατὴν» πολυκαὶν κωμωδίαν τοῦ Ρισπέν. Θὰ παιχθῇ «Τὸ παιγνίδι τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς τύχης» τοῦ Μαριβῶ, ἡ «Δνὶς Μπελίλ» τοῦ Δουμᾶ, ἡ «Μονομαχία» τοῦ Λαβεδάν καὶ ἄλλα ἐκ τῶν γνωστῶν. Πρῶτον νέον ἔργον θὰ δοθῇ τὸ «Φτεροῦγισμα» τοῦ Φρανσουά ντὲ Κυρέλ.

Εἰς τὰ ἄλλα θέατρα ἐξακολουθοῦν αἱ πολεμικαὶ ἐπιθεωρήσεις.

Εἰς τὸ θέατρον «Ἀναγέννησις» παίζεται ἡ «Παρθένος τῆς Λοντένης» νέον ἔργον θεμα ἔχον τὴν Ἀγίαν Γενεβιέβην τὴν διασώσασαν ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς βαρβάρους τὴν Λοντένην, δηλαδὴ τὴν Παλαιὰ Παρίσι. Τὰς παραστάσεις παρακολουθεῖ ὡς θεατῆς ἡ ἀτυχὴς ἰδιοκτήτρια τοῦ θεάτρου Σάρρα Μπερνάρ.

—Δὲν ἀποκρίνονται οἱ Γερμανοὶ ἀποδίδοντες εἰς συμπαιριώτας τῶν κάθε ἐξαιρετικῶν γεγονόσ. Ἦδη, ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ «Μαοαλιώτις» εἶναι ἔργον τοῦ Γερμανοῦ μουσικοῦ Φριντολίν, ὅστις τῇ 1842 εἶχε ἀνακαλύψῃ εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ Χόλτμαν, ἀρχιμουσικοῦ τῆς αὐλῆς τοῦ Παλατινάτου τὰ κείμενα διαφόρων λειτουργικῶν συνθεσίδων τῇ 1776 καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο ἡ μελωδία τῆς «Μαοαλλιωτίδος», ἥτις ὡς γνωστὸν ἐγράφη τῇ 1792. Αἱ λειτουργαὶ αὗται ἐξετελοῦντο εἰς τὴν Ἀλσατίαν καὶ διόλου παράδοξον ἂν τὴν ἤκουσεν ἐκεῖ ὁ Ρουζὲ ντὲ Λίλ. Ἡ «Μαοαλλιωτίς» ὑπαλλομένη ἀργὰ ἔχει τὴν ἐπιβολὴν ἐκκλησιαστικοῦ ὕμνου, αὐτὴ δὲ ἦτο ἡ ἐντύπωσις τοῦ Γκαίτε, ὅστις ὅταν ἤκουσε τὴν «Μαοαλλιωτίδα» εἰς τὴν Μαγεντίαν τῇ 1793, τοῦ ἐφάνη ὡς «τραγικὴ ἐπιναστατικὴ δοξολογία».

—Καὶ κατὰ τοῦ προξενεῖ αἰσθησὶν εἰς τὸ Παρίσι. Θὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν πρὸ τοῦ κοιτοῦ ἡ γνωστὴ μας

από την τελευταίαν της περιοδείαν Ἰβρέτ Γκυμπέρ, ἡ ἀριστοτέχνης παλαίμαχος τῆς καινουργίας.

—Ἐφρονεῦθη ἐκ πτώσεως ἀεροπλάνου. περιβολή-
θέντος ὑπὸ Γερμανῶν, ὁ Παρισινὸς γελοιογράφος
Ντε Λέσκ, ὅστις εἶχε καταταχθῆ εἰς τὸ ἀεροπορικὸν
σῶμα. Οἱ Γερμανοὶ τιμώντες τὴν ἀνδρείαν του, εἰδο-
ποίησαν τοὺς Γάλλους διὰ τὸ μέρος, ὅπου ἔτεσε καὶ
τὴν ἐπομένην Γαλλικὸν ἀεροπλάνον ἐσκόρπισεν ἐπὶ τοῦ
τάφου τοῦ γελοιογράφου ἀνθι.

—Ἀπέθανεν εἰς Παρίσιον· ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν ὁ
γεροῦσιαστὴς Μπερανζέ, γνωστὸς διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς
δημοσίας ἠθικῆς προσπάθειάς του. Χάριν αὐτῆς ἴδρυσεν
πολυάριθμα σωματεῖα καὶ ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα.
Οἱ ἀγῶνες του δὲν ἔμειναν ἀκαρποί.

—Ἐν Γερμανίᾳ ἐσορτάσθη ἡ ἑκατοστὴ ἐπέτειος
τῆς γεννήσεως τοῦ Καρόλου Βίλελμ. τοῦ ποιητοῦ τοῦ
περιφήμου ἐθνικοῦ ἄσματος «Ἡ φρουρὰ τοῦ Ρήνου»,
τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο καὶ κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν
πόλεμον.

—Μετὰ μεγαλοπρεποῦς τιμῆς ἐγένοντο ἐν Βερο-
λίῳ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ξυλίνου ἀνδριάντος τοῦ
νικητοῦ τῶν Ρώσων στρατηγοῦ Χίνδεμπουργ. Ὁ
ἀνδριὰς εἰς μέγεθος ἀνώτερον τοῦ φυσικοῦ ἔχει βά-
ρος 26 τόννων, ἐστίμῃ δὲ παρὰ τὴν στήλην τῆς Νίκης
ἐφ' ἧς ὑπάρχουν αἱ ἀνάγλυφαι μορφαὶ τοῦ Βίσμαρκ,
τοῦ Μόλτικε καὶ ἄλλων. Ὁ ἀνδριὰς εἶναι ἐκ ξύλου,
ἵνα δύναται πᾶς πολίτης νὰ ἐμπύξῃ ἐν καρδίᾳ εἰς ἐν-
δειξιν σεβασμοῦ. Μέχρι τοῦδε ἐκαρφώθησαν 2,000,000
καρφία. Τὸ πρῶτον καρφίον, φέρον τὸ αὐτοκρατορι-
κὸν στέμμα, ἐνέπηξεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κάιζερ, τὸ δὲ
δεύτερον ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ. Δι' ἕκαστον καρ-
φίον πληρώνει ἕκαστος ἐν μάκρον, τὸ δὲ συλλεγόμενον
ποσὸν διατίθεται διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου.

—Ὁ Ριχάρδος Στράους, ὁ περιώνυμος συνθέτης
τῆς «Ἠλέκτρας», ἐτελείωσε τὴν «Συμφωνίαν τῶν Ἀλ-
πεων», ἣτις θὰ ἐκτελεσθῇ προσεχῶς εἰς Βερολίον.

* *

Ἐν Μεσολογίᾳ ἀπεφασίσθη ὅπως ἀνεγέρθῃ ἀνα-
θηματικὴ στήλη εἰς τὸν ἥρωα τῆς ἐνδόξου πολιορ-
κίας Χρῆστον Καψάλην, ὅστις ἔθηκε πῦρ εἰς τὴν πυ-
ρακαποθήκην τῆς πόλεως καὶ ἀνετινάχθη μετὰ τῶν
γυναικοπαίδων καὶ τῶν ἐχθρῶν. Ἐπίσης ἐν τῷ Ἡρώῳ
ἐστίθη παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος ἡ προτομὴ
τοῦ στρατηγοῦ Ραζηκώτσικα φιλοτεχνηθεῖσα, δαπάνη
τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀγωνιστοῦ, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος
Α. Στεφάνου.

—Ἐν τῷ Διδασκαλικῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀθηνῶν,
ἐκτὸς ἄλλων καθηγητῶν, ὠμίλησε καὶ ὁ κ. Α. Κουρ-
τίδης, περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν δημοτικῶν ἀσμά-
των εἰς τὰ σχολεῖα. Ἀνέπτυξε τὴν σκέσιν τῆς δημο-
τικῆς ποιήσεως πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν. ἐξήρε
τὴν περιγραφικὴν ζωντανότητα, ἀπέδειξε πῶς ἡ Ἑλλη-
νικὴ ψυχὴ διὰ μέσου τῶν αἰώνων μετεδόθη διὰ τοῦ
δημοτικοῦ ἄσματος, περιέγραψε τὴν μέθοδον τῆς ἀπαγ-
γελίας καὶ ἐκάλεσε ἐν τέλει τοὺς διδασκάλους νὰ ἀνοι-
ξουν τὰ θύρας τῆς ἐκπαιδεύσεως διὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ
ἀγνὸς καὶ ρωστικὸς ἀήρ τῶν Ἑλλ. βουνῶν, ἵνα καὶ
ὁ νοῦς τῶν παιδίων ἐξυψοῦται καὶ ἀνδρίζεται ἡ καρ-
διά. Εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ πραγματοποιηθῇ ὅσον τάχι-
στα ἡ θαυμασία ἰδέα τῆς σησηματικῆς διδασχῆς
τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος ἐν τῷ σχολείῳ, ὅπου εἶναι κατ.
ἐξοχὴν ἡ θέσις του. Παρακλήσει τῆς «Πινακοθήκης»

ὁ κ. Κουρτίδης θὰ γράψῃ χάριν αὐτῆς ἐκτενὴ περίλη-
ψιν τῆς ὁμιλίας του, ἣν καὶ θὰ δημοσιεύσωμεν προσε-
χῶς.

—Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν ὁ Μι-
χαὴλ Σκλαβος, καθηγητὴς πλαγιαύλου εἰς τὸ Ὠδεῖον
Λόττινερ. Ὁ ἀτυχὴς καλλιτέχνης ἐσπούδασεν εἰς Ἀθή-
νας, ἐτελειοποιήθη εἰς Ἰταλίαν καὶ διηύθυνεν ἐπὶ
δεκαετίαν τὰς μεγαλειτέρας ὁρχήστρας τοῦ Καίρου.
Ἀπὸ τριετίας εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς Ἀθήνας, δια-
κρινόμενος διὰ τὴν τέχνην του.

—Εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἀθηναίων ὑπε-
βλήθη τὸ σχέδιον ὁργανισμοῦ τῆς Διοικήσεως τοῦ
Δημοτικοῦ θεάτρου. Ταύτην θὰ ἀσκήῃ ἐπιτροπὴ ἐκλε-
γομένη ὑπὸ τοῦ Δημ. Συμβουλίου καὶ ὑποδιαιρουμένη
εἰς καλλιτεχνικὴν, εἰς οἰκονομικὴν καὶ εἰς διοικητι-
κὴν. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἐφορὰ θὰ ἐγκρίνῃ τὴν παρα-
δοχὴν τῶν θιάσων καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραστά-
σεων καὶ τῶν σκηνογραφιῶν. Τὸ προσωπικὸν θὰ ἀπο-
τελεῖται ἐξ ἐνὸς γεν. ἐφόρου ἀμίσθου, ἐνὸς μουσικοῦ
διευθυντοῦ, ἐνὸς διευθυντοῦ τῆς σκηνῆς, γραμματέως,
ἐπιμελητοῦ, καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων. Ὁ μουσικὸς διευ-
θυντὴς θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν σύστασιν δημοτικοῦ μελο-
δραματικοῦ θιάσου, δημοτικῆς ὁρχήστρας καὶ δημοτι-
κῆς χορωδίας. Ἐν μόνον ὑπολείπεται. Γενναῖα ἐπιχο-
ρήγησις. Θὰ δοθῇ;

—Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπὶ μακρὸν δημοσιο-
γραφίας πρὶν ἢ πολιτευθῇ Στέφανος Γρανίτσας
δόκιμος λογογράφος. Τὰ τελευταῖα του δημοσιεύματα
ἀφῆρων ἀγροτικὰς περιγραφὰς τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου
ἀπὸ λαογραφικῆς ἰδέως ἀπόψεως, διεκρίνοντο δὲ διὰ τὴν
πρωτοτυπίαν καὶ ἀπλότητα τοῦ ὅφους. Ἐπεγράφοντο
«Τοῦ Βουνοῦ καὶ τοῦ Λόγγου».

—Ὁ πρίγκιψ Ἀνδρέας μετὰ τῆς πριγκιπίσσης
Ἀλίκης ἐπεσκέφθησαν ἐν Κερκύρᾳ τὸ ἐργαστήριον τοῦ
ζωγράφου κ. Παρθένῃ, μονάζοντος εἰς ποιητικὸν κρη-
σφίγετον μακρὰν τῆς πόλεως.

—Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην θὰ στηθῇ ἀνδριὰς μὲ
ὀλόσωμον Κρήτα χωροφύλακα εἰς τιμὴν τῆς Κρητι-
κῆς χωροφυλακῆς διὰ τὴν περιφανὴν δρᾶσιν της ἐν τῇ
Μακεδονικῇ μητροπόλει.

* *

Οἱ σχολικοὶ ἐπιθεωρηταὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ ἐν
Αὐστρίᾳ ζητοῦν ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα τῆς Παιδείας τὴν
ἀντικατάστασιν τῶν Ἰταλικῶν ὄρων τῆς μουσικῆς
διὰ Γερμανικῶν τοιοῦτων. Εἰς τὴν Γερμανίαν πρὸ
καιροῦ ἤρχισεν ἤδη ἀγάλογος ἐργασία, ὅχι μόνον εἰς
τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἄλλως
τε, ὁ Σοῦμαν εἰς τὰ τελευταῖα ἔργα του προσέβη εἰς
τοιαύτην καινοτομίαν.

—Καὶ ἄλλοι τρουβαδοῦροι ἀπέθανον τελευταίως
εἰς τὸ Παρίσι. Μετὰ τὸν Λαρσέλ Λεγκαί, ἔσβυσεν ὁ
Ζερνὺ καὶ μετὰ τὸν Ζερνὺ ὁ Λεὼν ντε Μπερσὺ. Ὁ
Λεὼν ντε Μπερσὺ εἶδε τὴν φήμην ἀπὸ πολὺ κοντά.
Τὸ τραγοῦδι του «Τὰ χρυσὰ στάχυα» εἶχε χαλάσῃ
κόσμῳ πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν. Εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν
εἰς χωρία καὶ εἰς πόλεις «Τὰ χρυσὰ στάχυα» ἦσαν ἢ,
πλέον ἀγαπημένη ρομάντσα.

Ὁ Λεὼν ντε Μπερσὺ ἐτραγοῦδησε ἐκ περιτροπῆς
εἰς ὅλα τὰ καμπαρέ τῆς Μονμάρτης. Ὀλίγον καιρὸν
πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου εἶχε καταστράλξῃ εἰς
τοὺς «Ξενύχθες» τοῦ Καρτιέ Λατέν. Ἐκεῖ εἶπε τὰ

τελευταία του τραγούδια. Με φωνήν κάπως βραχνιασμένην, ἀλλὰ δυνατήν ἀκόμη ὁ αἰσθηματικὸς Λεὼν ντὲ Μπερσὺ ἐρράγησεν πολλὰς καρδιὰς κοριτσιῶν τῆς φοιτητικῆς συνοικίας.

— Ἐν Λονδίῳ ἐξεδόθη ἡ «Μικρὰ Ἰλιάς», μυθιστόρημα τοῦ Χιούλετ, διὰ τὸ ὁποῖον πολὺς ἐγένετο λόγος ἐσχάτως. Καίτοι ὁ συγγραφεὺς εἶναι οὐμοριστὴς τὸ νέον ἔργον του εἶναι μᾶλλον ρωμαντικόν. Πρωταγωνιστοὺν εἰς αὐτὸ ὁ Ἐκτώρ καὶ ἡ Ἐλένη Ὁ συγγραφεὺς ἐξηγεῖ ὅτι ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τῆς «Μικρᾶς Ἰλιάδος» καὶ τῆς ἀρχαίας Μεγάλης Ἰλιάδος ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς νέας Τροίας ἀφίνει τὸ ἔργον τοῦ τελικοῦ ἀγῶνος εἰς τὸν πατέρα του. Τὸ ἔργον εἶναι σατυρικόν καὶ οἱ ἥρωες ζῶσιν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, εἰς μικρὸν φεουδαλικὸν κράτος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Σκωτίας, ὅπου οἱ ἥρωες διὰ γυναικῶν τῶν Ὀμηρικῶν ἡρώων.

— Εὐφημος μνεῖα ἐγένετο ὑπὸ τῶν Ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων διὰ τὸν ἐν τῇ σχολῇ τῶν Καλῶν τεχνῶν τῆς Κανσᾶς φοιτῶντα νεαρόν Ἑλληνα Λεωνίδα Ἀθανασοῦλαν, σπουδάζοντα ζωγραφικὴν, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Χάρρις. Ἐσχάτως ἔκαμε τὴν προσωπογραφίαν βαθυπλούτου Ἀμερικανοῦ, ἀξίας 500 λιρῶν, οὗτος δὲ τοσοῦτον ἠὲ χαριστήθη ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς ιδιοφυΐας τοῦ Ἑλληνοῦ, ὥστε προσεφέρθη νὰ τῷ δίδῃ μνηναῖον ἐπίδομα 50 λιρῶν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Τελευταίως ἐφιλοτέχνησε τὴν εἰκόνα τοῦ πρὸ μηνὸς ἀποθανόντος διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Στάρ».

— Τὸ μνημεῖον τοῦ Δάντου εἰς τὸ Τρεντίνον κατεστράφη διὰ δυναμίτιδος.

— Ὁ ποιητὴς Γαβριήλ δ' Ἀννούτζιο ἐπέταξε ἐπὶ ἀεροπλάνου ὑπεράνω τοῦ Τρεντίνου καὶ ἔρριψε διάφορα ποιητικὰ μανιφέστα.

Εἰς τὴν προθήκην τοῦ βιβλιοπωλείου, Ἐλευθερουδάκη ἐξετέθησαν ἑξ ἐλαιογραφίαι παριστώσαι Ἀθηναϊκὰ τοπεῖα ἐν ὥρᾳ νυκτός, ἔργα τοῦ λογογράφου κ. Βώκου, ὅστις ἐπεδόθη ἤδη εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ζωγραφικὴν. Ἰδιότροπος ἀρμονία χρωμάτων καὶ συνθετικὴ δύναμις ἀσυνείθιστη τὰ χαρακτηρίζει. Ὁ κ. Βώκος εἶναι αὐτοδίδακτος. Ζωγραφίζει σχεδὸν μοιραῖως, ὑπεῖκον εἰς μίαν ἐσωτερικὴν ἀνάγκην. Μία θλίψις πλανᾶται εἰς τὰ ἔργα του. τὰ ὅποια ἂν δὲν παρουσιάζουν ἐξαιρετικὴν τέχνην, ὁμιλοῦσιν ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν.

— Ὁ κ. Παπαγαρουφάλης ἐφευρε σύστημα ὅλως προτότυπον διδασκαλίας τῶν Ἑλλ. ἀσμάτων καὶ χορῶν διὰ τῆς ἀπλοποιήσεως τῆς τε γραφῆς τῆς μουσικῆς καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ χοροῦ. Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Πολίτου, Καλομοίρη καὶ Ψάχου μελετήσασα κατ' ἐντολὴν τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας τὸ σύστημα τοῦ κ. Παπαγαρουφάλου εὗρεν αὐτὸ ὡς «λίαν σκόπιμον καὶ πρακτικόν». Ἐγκεῖται δὲ εἰς τὴν ἀποτύπωσιν ἐπὶ πινάκων τῶν ποδικῶν κινήσεων, διευκολυνομένων τὰ μέγιστα τῶν πολυσχιδῶν τρόπων καθ' οὓς χορεύονται οἱ πολυειδεῖς Ἑλλ. χοροί. Ὡς πρὸς τὰ ἄσματα ὁ ἐφευρέτης ἀντικατέστησε, μιμούμενος τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας, τὴν παρασημαντικὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, συνδυάζει δὲ τὴν μουσικὴν ἐκάστου ἄσματος πρὸς τὰς κινήσεις τῶν ποδῶν διὰ μουσικῶν φθόγων. Προσεχῶς θὰ ἐκδώσῃ ἰς εἰκονογραφημένα τεύχη τὸ σύστημα του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Vincenzo Costanzi, Thessalicaeres. I, Ftiotied Achei Ftioṭi, estratto di Rivista di Filologia e di Istruzione classica XLII,—Torino, (Σελ. 529—559).

Ὑπὸ τοιοῦτον τίτλον ἐξέδωκεν ἐσχάτως ὁ διακεκριμένος ἑλληνιστὴς, καθηγητὴς τοῦ ἐν Πίσῃ τῆς Ἰταλίας Πανεπιστημίου καὶ γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον τῶν λογίων κ. Βικέντιος Costanzi, ἐμβριθεστάτην μελέτην περὶ τῶν Φθιωτῶν καὶ τῶν Ἀχαιῶν Φθιωτῶν, ἐξετάζον ἀπὸ ἀπόψεως ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς τὸ ζήτημα. Ὁ κ. Costanzi ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ αὐτοῦ καὶ ἐμβριθεῖ μελέτῃ παρηκολούθησεν οὐ μόνον τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς νεωτέρους, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς νεωτέρας πηγὰς, παρ' ὧν πολλὰ ἦντλησε πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Σχεδὸν περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἔγραψαν ἄλλοτε ὁ Du Mesnil, De rebus Pharsalicis, (1865) Λατινιστὴ ἐν ἐνασίμῳ ἐπὶ διδασκαρίᾳ διατριβῇ καὶ ἐσχάτως ὁ Kip (Thessalische Studien), γερμανιστὴ. Ἀλλ' ἡ τοῦ κ. Costanzi μελέτη εἶναι ἡ πληρεστερά πασῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ μελέτη τοῦ κ. Χρυσόστ. Παπ. Δοποῦλου «Ἑλλάς καὶ Ἑλληνες» καὶ τοῦ Stächlin, περὶ Φθιωτ. Θηβῶν, μεγάλως συμβάλλονται εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀχαιῶν Φθιωτῶν.

Ἐν κεφαλαίῳ Γ' γράφει περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὀμηρικῆς, καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ὀνόματος «Ἑλληνες» ὅπερ βραδύτερον ἐπεγράφησεν ἐν ἀπάσῃ τῇ μετὰ ταῦτα κληθείσῃ Ἑλλάδι, ἡτις βραδύτερον κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἦτο γνωστὴ ὑπὸ τὸ δεδοξασμένον τοῦτο ὄνομα.

Δύο πόλεις παρ' Ὁμήρῳ, ἀνήκουσαι τῇ Φθιώτιδι, εἶναι ἀορίστως γνωσταί, ἡτοι ἡ Φθία καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἀπὸ τοῦ Leake μέχρι τῶν ἡμερῶν μας πολλοὶ πολλὰ ἔγραψαν περὶ αὐτῶν, οὐδεὶς ὅμως ἠδυνήθη νὰ καθορίσῃ τὰς θέσεις τῶν δύο τούτων πόλεων. Καὶ ὁ μὲν Leake ἐκαύτισε τὴν Φθίαν μετὰ τῆς Φαρσάλου. Τὴν αὐτὴν δὲ ἰδέαν ἐξήνεγκε καὶ ὁ Stächlin ἐσχάτως ἐν τῇ ἀνωτέρῳ μνημονευθείσῃ διατριβῇ αὐτοῦ. Οἷχ ἦττον ὅμως, ἂν συνταυτίσωμεν τὴν Φθίαν πρὸς τὴν Φάρσαλον, παραμένει εἰσέτι τὸ ζήτημα τῆς θέσεως τῆς ὀμηρικῆς Ἑλλάδος ἁλυτον. Οὕτω δὲ ἐπανερχόμεθα εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Στράβωνος, καθ' οὓς οἱ Φαρσάλιοι ἠριζον πρὸς τοὺς Μελιταίους περὶ τῆς θέσεως τῆς πόλεως ταύτης, διεκδικοῦντες τὴν θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ ἐαυτῶν χώρᾳ ἐκάτεροι ἐκ φιλοδοξίας.

Ἡ Φθιώτις, καὶ ἰδίως ἡ ὀρεινὴ χώρα, μετὰ τὰς ἐρεῖνας ἡμῶν τε καὶ τοῦ Stächlin δὲν εἶναι πλέον mal connue, ὡς ἀπεκάλεσεν αὐτὴν ἄλλοτε ὁ Monceaux. Δεῖται ὅμως λεπτομερεστέρως ἐρευνῆς καὶ ἄλλως καὶ δι' ἀνασκαφῶν. Ἡ δὲ ἀνακάλυψις τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης πόλεως, ἡτις βραδύτερον ἐπέβαλε τὸ ὄνομα τῆς ἐφ' ὅλης τῆς χώρας, καὶ ἡτις ἐδοξάσθη τοσοῦτον κατὰ τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ μετὰ ταῦτα, λατρευομένη ὑπὸ σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, πρέπει ν' ἀνακαλυφθῇ καὶ ν' ἀνασκαφῇ συστηματικῶς. Τίς οἶδεν ὁποῖους ἀρχαιολογικοὺς θησαυροὺς ἐγκρύπτει ἐν τοῖς σπλάχνοις αὐτῆς, ὁποίας δ' ἐκπλήξεις ἐπιφυλάσσει διὰ τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον, καθισταμένη ἡ Κνωσσὸς τῆς Μυκηναϊκῆς Θεσσαλίας!

Ἀλμυρὸς, Ἰούλιος 1915.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ